

PRIS: KR. 1,-

BOLSJEVIK

SUF(m-l)s MEDLEMSBLAD NR. 8 1971

LEDER :

TA ET FAST GREP OM UTGIVELSEN AV LAGSAVISER – FØR OMORGANISERINGA VIDERE!

Kamerater! Vi er nå midt inne i en kampanje for å organisere oss for kamp. Det viktigste i omorganiseringskampanjen i dag, er å ta et fast grep på utgivelsen av lagsavisene. (Jfr. kommunikeet fra SKs 8. plenum) Lagsavisene er det redskapet vi trenger til å ta ledelsen i den lokale kampen.

ALLE LAG (TIDLIGERE KALT CELLER) MÅ HA SIN EGEN AVIS.

Lagsavisene er det viktigste ved omorganiseringa nå. Likevel ser vi at svært mange enheter ennå ikke har gitt ut sitt første nummer. Kamerater, denne baktungheten hindrer oss fra virkelig gjennombrudd i kampen. Parolen for alle enheter må nå være raskt å utgi sin egen avis!

UTGI SKIKKELIGE ML-AVISER.

De avisene som har kommet har hovedsakelig vært bra og tillempa Mao Tsetungs tenkning godt til de lokale forholda. Men de har også inneholdt feil. En vanlig feil er at innholdet er abstrakt teori som på mange måter er uforståelig for

ungdommen. Interessekampen har kommet for lite fram. Høyrefeil har ytret seg slik at det har blitt sagt lite om marxismen-leninismen og sosialismen og bare snakket om EEC og interessekamp. Kamerater, vi trenger en avis som kjører ut ml-ernes linje. Diskuter avisa grundig i enheten, diskuter den sammen med venner og på propagandalagsmøter. La ikke avisa bli et medlems monopol. Knytt debatten om innholdet i avisa sammen med diskusjonsbevegelsen i forbundet om prinsippene for kommunistisk massearbeid blant ungdommen. Gjennom den linja vi fører ut viser vi hvor langt vi har kommet i anvendelsen av Mao Tsetungs tenkning på de lokale forholda. Lagsavisene er derfor målestokken på hvor langt vi har kommet i korrigeringsbevegelsen.

BRUK AVISA SOM EN KOLLEKTIV ORGANISATOR.

Bruk avisene aktivt til å organisere folk til propagandalag og sympatisørsirkler. Diskuter innholdet i avisa med folk, forsøk å trekke flest mulig med i formelle eller uformelle diskusjoner om innholdet, og ta alvorlig på all kritikk av avisa. Spre ikke avisa passivt. Hver ny lagsavis skal bety et nytt skritt framover i arbeidet for å ta ledelsen i ungdommens kamp på alle områder.

ARBEIDS- OG STUDIEPLAN FOR FORBEREDELSENE TIL FORBUNDETS 2. KONGRESS

Planen for høstens arbeid er stram. Videre ser det ut til at det levende livet, klassekampen, vil sette store krav til vår evne til å organisere arbeidet vårt og til å mobilisere til kamp.

For forberedelsene til landsmøtet er det noen frister vi er nødt til å holde oss innenfor:

1. Behandlinga av motsigelsene i bevegelsen og uravstemning innen 17/10.

2. Dersom laget har anledning til det, ta opp diskusjon på spørsmålet om celleaviser ut fra BV 8 innen 23/10.

3. 1. møte på SKs beretning innen 31/10.

4. 2. møte på SKs beretning innen 14/11.

5. Avslutte studiene på LM-saker innen 25/11.

6. Valg av delegater innen 1/11.

Kamerater! Vi vil peke på at flere av arbeidsoppgavene utover kan og bør kombineres. Eks.: Studier og diskusjon på solidaritetsarbeidet i streikebevegelsen kan kombineres med avsnittet i beretninga.

Videre vil vi foreslå at enheter som har anledning til det kjører hele eller deler av LM-forberedelsene som *helgkurs*. Dette bør DU'ene ta et fast grep om.

AU

LOKALAVISA ER ENHETENS VIKTIGSTE VÅPEN

Uten lagsavis er det umulig for enheten å bli i stand til å lede kamper – bli en kampenhet.

La oss ta et eksempel. På en skole er kantina i dårlig forfatning og det blir blant annet ikke solgt middag. Ei lagsavis kan ta opp saka, forklare hvorfor kantina ikke blir utbedra. På den måten skaper man en *opinion* blant elevene for å få en ny kantine. Ut fra det er det mulig å *mobilisere* elevene til å kjempe for ny kantinte. Lagsavisa gir *anvisninger* på hvordan kampen skal føres og legger dermed grunnlaget for at aksjonen skal kunne føres fram til seier.

Hvis ikke enheten hadde hatt lagsavis måtte man ha

spredd ideene til massene muntlig. På et litt større sted er det svært vanskelig, og tar i hvert fall svært lang tid. Og dersom det utvikler seg kamp må anvisninger og oppsummeringer av kampen spres raskt for at kampen skal utvikle seg riktig. Hvordan skal det skje uten lagsavis? Det er umulig.

Det viktigste nå er derfor at alle grunnenheter tar et fast grep om utgivelsen av lagsavisa og straks får utgitt første nummer. Dette gjelder alle enheter – også enheter i bostedsområder. Enheter som har avis må summere opp arbeidet for å lære av feila og holde et fast grep om utgivelsene framover.

LAGSAVISA SKAL I HOVEDSAK TA OPP LOKALE SAKER

Et godt eksempel her er avisa til marxist-leninister som tar forberedende prøver:

SUF (m-l) på Ex. Phil.

AVIS UTGITT AV SUF(M-L)-STUD. PÅ EXAMEN PHILOSOPHICUM+

FORBEREDENDESTUDENTENES FORHOLD MÅ BEDRES!

For få øvingskurser og diskusjonsgrupper, overfylte forelesninger, ingen lesesalsplasser, slik er situasjonen for forberedendestudentene. Ikke noe nytt, men nå må det gjøres noe før alt blir verre. Misnøyen er heller ikke ny, men skal vi ikke lede den i en retning som fører til forbedringer? Noen kan si: La oss kontakte administrasjonen og klage, så får vi se hva vi oppnår. Men slikt har vært gjort før - og det er Staten det står på. Derfor er det viktig å vise at det står folk bak klager og krav. Kanskje kan en få små bevilgninger ved å prate pent med administrasjonen. Men for å dekke behovene våre trengs det litt løft. Og hvem vil ta oss alvorlig hvis vi aldri rører på oss? Strykprosenten til forberedende er høy, og det er ikke rimelig å regne med den skal bli lavere sånn som forholda nå er. Undervisninga holder ikke mål med den som gis i gymnasen.

Men departementet og Staten har ikke noe i mot at mange stryker. Blindern er overfylt, og Staten gir ikke nok bevilgninger til å løse problemene. I steden kommer rasjonalisering og utsiling av nye studenter.

Grunnenhetene må ta alvorlig på å studere hvilke lokale saker som er viktige og hva massene er opptatt av. Uten slike undersøkelser vil ikke avisa bli levende og god.

Ingen må bruke som unnskyldning for ikke å utgi avis at «det er ingen viktig lokal sak å ta opp nå». I så fall får man ta opp en liten lokal sak – eller f. eks. kampen mot EEC eller Vietnamuka. Det viktigste er at avisene kommer ut og så får man forbedre dem etterhvert, for som Formann Mao sier: «Vil man lære å kjenne revolusjonens teorier og metoder da må man delta i revolusjonen».

OM TENDENSER TIL HØYREFEIL

Enkelte kamerater har hevdet: «Vi er tilhengere av

lagsaviser, men hos oss står vi oppe i en viktig politisk kamp hvor vi må samle alle. En lokalavis vil kunne skape splittelse blant elevene».

På et sånt grunnlag å ikke ville utgi lagsavis er rein og skjær høyreopportunisme. Når mener sånne kamerater at vi skal utgi lokalaviser? Når alt er stille og rolig? Eller som en oppsummering når kampen er avslutta med nederlag fordi vi ikke var aktive nok?

Er det ikke nettopp vår oppgave når situasjonen er tilspissa å legge fram en riktig analyse, gi anvisninger for kampen og føre den opp på et høyere nivå? Og hvordan skal vi kunne lede massenes kamp dersom massene ikke veit hva vi mener? Husk også at lokalavisa er en ml-avis som tar opp *vår* linje i forskjellige spørsmål.

SIKKERHETEN

Sikkerheten må drøftes av grunnenheten — og spesielt enheter i industrien må ta spørsmålet alvorlig.

Avisa bør spres illegalt, fra hånd til hånd. Både av hensyn til sikkerheten og for å få spredd avisa til flest mulig er det derfor nødvendig å mobilisere symaptisører og venner til å spre avisa.

MERK: BETEGNELSEN CELLER SKAL FRA NÅ AV ERSTATTES MED BEDRIFTSLAG/BOLIGLAG. EI CELLE-AVIS KALLES DA F. EKS. BOLIGLAGETS AVIS, AVIS UTGITT AV EI GRUPPE MARXIST-LENINISTER VED BEDRIFTEN E. L. DETTE UT FRA

HENSYN TIL SIKKERHETEN PÅ ARBEIDSPLASSENE. FRAKSJONER OG CELLER ER ETTER LOs LOVER FORMELT FORBUDT, DET SAMME GJELDER IKKE PARTILAG. BEGYNN Å INNARBEID DE NYE BETEGNELSENE!

Forslag til lagsavisene

Lagsavisenes viktigste oppgave er å ta opp de lokale forholda og mobilisere til kamp for gjennomføringa av lokale krav. Det er imidlertid viktig at vi utvikler en allsidig stil i avisene, at avisene blir et viktig ledd i kampen for å oppdra massene i en kommunistisk ånd. Dette er grunnen til at vi her gir dere noen tips på saker som er livsviktige for folkets kamp i dag.

1) Kamerater, de streikende arbeidere på I. Austad A/S i Tromsø trenger all vår støtte straks. Propagander for streika, få sendt støtteerklæringer og samle inn penger!

2. På alle skoler er dekking av *utgifter til lærebøker* et viktig spørsmål. På to skoler (Ringve og Ski) har det allerede vært streikeaksjoner. *Finn ut* hvor mye elevene sjøl må betale i bøker pr. år. på deres skole, og *still krav* om skikkelige bokstipend.

3. I hybelbyggene ved *Nesna lærerskole* er 150 elever ute i *husleiestreik*. Fortell om denne streika i avisa og ta opp hybelsituasjonen for elevene ved deres skole eller for *hjelper og arbeidsfolk* på deres arbeidsplass.

4. 5 ml-ere utelukka fra klubben!

På *NEBB* er 5 ml-ere blitt utelukka fra klubben i 6 mnd. Dette er et overgrep mot demokratiske rettigheter. ML-erne

har tatt opp lønnskampen og kjørt hardt mot klubbstyrets »vente-og-se-holdning» i EEC-saka. Da kameratene ga ut lokal ml-avis, ble det for mye for klubbstyret som satte fram forslag om utelukkning. Forslaget kom overraskende uten konkrete anklager som ml-erne kunne forsvare seg på, og ble fulgt opp av hets-innlegg fra klubbstyrets folk. Et flertall i klubben gjennomskuet derfor ikke klubbstyrets forslag. Men gjennom kampen har ml-erne vunnet mange nye venner, og klubbstyret har »løftet på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter».

AVSLØR SOSIALDEMOKRATENES KLASSESAM-ARBEID!

KJEMP MOT INNSKREKNINGER AV DE DEMOKRATISKE RETTIGHETENE!

ARBEIDERE, SKOLEELEVER OG STUDENTER HAR FELLES INTERESSER!

5. Snart kommer *Kosygin på Norgesbesøk*. Ta opp sosialimperialismen kortfattet og pek på nødvendigheten av at vi da demonstrerer mot sosialimperialisme og revisjonisme, for sosialisme.

6. *Praktiske råd*: Kost på dere en elektrostensilert heading til lokalavisa. Varier fargen på papiret på de forskjellige nummerne.

OM VALG AV NY SENTRALKOMITE

Et av de tre viktigste punktene på landsmøtet er valg av ny Sentralkomite for Forbundet. For å sikre at den nye SK virkelig blir sammensatt av de politisk mest ledende, erfarne og pålitelige kameratene og i stand til å fylke hele forbundet om en korrekt ledelse, må denne saka gis en bred demokratisk behandling.

Der dette ennå ikke er gjort, må derfor diskusjonen av forslag på kandidater til SK straks tas opp!

HVORDAN SKAL DETTE DISKUTERES?

En *feilaktig* måte å behandle dette på, er å overfladisk »sammenlikne» den ledende kaderen lokalt med kamerater i SK, for så å finne ut at den lokale kaderen »kommer til kort». Den *riktige* behandlinga er å ta utgangspunkt i denne kaderen, skille ut de mest framskredne kameratene og diskutere disse grundig i forhold til SK-medlemskap. Bare på denne måten kan vi skaffe fram et bredt materiale til diskusjonen.

KRITERIENE FOR SK-KADRER.

Mao peker på at: »En ledende gruppe som er virkelig fast sammensveiset og knyttet sammen med massene, må utformes skrittvis, i løpet av selve folkemassenes kamp, den kan ikke bli til utenfor denne kampen.» (side 317). Vi må følgelig legge stor vekt på å finne fram til folk som er vokst fram gjennom kampen.

Mao har et annet sted pekt ut de grunnleggende kriteriene for vurdering av kaderer: »Det kriterium det kommunistiske parti må benytte seg av i sin kaderpolitikk er om kadrene beslutsomt gjennomfører partiets linje, underordner seg partidisciplinen, har nær kontakt med massene, om de har evnen til å arbeide selvstendig og hardt, aktivt og uegennyttig.» (side 313).

Spesielt for vurdering av kaderer til SK må vi legge vekt på følgende:

— kameratens *politiske nivå*. Hans evne til en skikkelig kommunistisk analyse, til å jobbe sjølstendig, innta en aktiv

ledende holdning overfor grunnorganisasjonene, egne problemer, i familien osv.

– om han *lojalt* følger forbundets politiske linje, er lojal overfor forbundet og dets ledelse og absolutt pålitelig.

– *kontakt med massene*, spesielt med ungdomsmassene. Dessuten må det legges vekt på personlige forbindelser med *proletariatet*.

– om kameraten arbeider hardt og fører et enkelt liv.

Disse krava skal sjølsagt ikke oppfattes på idealitisk vis, som »absolutte», men som ei rettleiing i diskusjonen.

Når det gjelder *feila* må det legges stor vekt på det *nivå* de ligger på.

En feil som kanskje ikke gir store utslag på lagsplan, kan få helt andre konsekvenser i SK. En kamerat har f. eks. et meget godt massearbeid, men legger ikke planer. Dette behøver ikke gi seg store utslag i grunnorganisasjonen, men vil i SK være langt alvorligere.

Videre, vi må vurdere *feila* ut fra »sitt indre reelle innhold, de ytre framtreddelsesformene må betraktes som det de er – ei rettesnor fram til terskelen.» (Mao) En feil kan ha ulikt *innhold* hos ulike kamerater. Dette er å stille spørsmålet om hvor djupt en feil stikker – hvor lett og hvor raskt den kan korrigeres. En kamerat monopoliserer f. eks. arbeidet. Dette kan skyldes at han har en hang til å ta på seg mange oppgaver. Men det kan også skyldes at han ikke har godt nok grep om politikken, og ikke er i stand til å mobilisere den kaderen han leder. Det siste er en alvorligere feil, som det krever mer for å korrigere.

START DISKUSJONEN NÅ!

Bare en grundig diskusjon på forhånd kan legge grunnlaget for ei skikkelig behandling på Landsmøtet. Derfor, ta straks opp saka på lagsmøte, men diskuter også uformelt.

Rapporter straks forslag til DU/DS.

LEVENDE STUDIER OG ANVENDELSE

UNGDOMMENS ROLLE I REVOLUSJONEN

Kamerater!

Denne artikkelen bygger på notater fra et foredrag som kamerat Assim Badalli, sekretær i det albanske ungdomsforbundet, holdt for den delegasjonen fra SUF(m-l) som gjestet Albania i sommer. Vi mener foredraget bør gjøres kjent i bevegelsen fordi det inneholdt viktige punkter til analysen av ungdommen, samt at det ga endel av de albanske kameratens erfaringer i bygginga av ungdomsforbundet. Kamerater, les denne artikkelen med sikte på å utvikle vårt eget arbeid i kampen for å skape et virkelig ungdomsforbund. Artikkelen bygger på notater og ikke på noe stenografisk referat. Det er derfor rimelig at noe er lagt til for min egen regning, slik at det ikke skulle være noen grunn til å laste kamerat Assim for eventuelle politiske feil.

AKP (Albanias kommunistiske parti) viet helt fra dannelsen spørsmålet om klasseanalysen stor oppmerksomhet. De analyserte klassene på en vitenskapelig måte for å kunne lage et program for den albanske revolusjonen, for å kunne skille venner fra fiender. Til proletariatets venner, allierte, hørte småborgerskapet og endel av bøndene. AKP vurderte ungdommen som en stor styrke i revolusjonen, og danna kort tid etter partistiftelsen Albanias kommunistiske ungdomsforbund. Historiske lærdommer viser at det er massene som skaper historia og at *ungdommen* er en viktig del av massene. Lenin sier at i revolusjonen, i kampen for den politiske makta, er det barneprat å tru at kommunistene kan ta makta aleine.

BYGG PARTIET OG ENHETSFRONTEN

I Albania var proletariatet meget lite rundt tida for partidanninga. Det var derfor meget lett å gripe det faktum at det var nødvendig for proletariatet å ha allierte i kampen mot fascismen og nazismen og i kampen for revolusjonen. Sjøl om det kan være vanskelig å forstå for enkelte folk, så er det også nødvendig med allianser i et *utvikla kapitalistisk land* med et stort proletariat. Lenin sier at bare å se på arbeiderklassen, bare å regne med den, det er å dømme revolusjonen til døden.

SEIEREN ER HOS DEN SOM HAR UNGDOMMEN PÅ SIN SIDE

Marxist-leninister mener at ungdommen har spesielle kvaliteter. Vi mener derfor at det er nødvendig å vinne ungdommen. Uten ungdommen går det dårlig for revolusjonen, sier Lenin. »Seieren er hos den som har ungdommen på sin side». (Taler 1905 – Gå til ungdommen).

Revolusjonen er en lang prosess, derfor er det nødvendig å fylle de revolusjonæres rekker med *unge* folk, og forberede ungdommen på og til revolusjonen. Derfor legger kamerat Enver og APA (Arbeidets Parti i Albania) stor vekt på arbeidet med ungdommen.

Undertrykkinga av *ungdommen* under kapitalismen og fascismen tar *spesielle former*. Ut fra sitt objektive grunnlag har ungdommen alle muligheter til å bekjempe kapitalismen, føydalismen og imperialismen. Når

ungdommen er modna og fått noe erfaring ser de lett de hindringene som teknokrater og kapitalister prøver å lage. Det er et *objektivt* grunnlag for revolusjonering av ungdommen. Det er også viktige subjektive faktorer – ungdommen er de minst konservative i sin tenkning (jfr. Mao), de er de mest livlige og lette å mobilisere. Stalin sier at ungdommen er mer villig til å aksjonere; de har ikke familieforpliktelser og så mange og sterke bånd til det gamle samfunnet. Vi må også være oppmerksom på svake sider som er mest framtrædende f. eks. hos skoleungdommen og studentene. Studentene er blant de mest revolusjonære av ungdommen, men som følge av sin stilling i produksjonen, sin stilling i forholdet til klassefienden, har de en tendens til vingling i politikken. De går i borgerlige skoler og har en småborgerlig måte å arbeide på. Deres sosiale status er ikke som proletariatets, deres suksess avhenger av deres arbeid som individer. Situasjonen er en helt annen for arbeiderklassen som helt tydelig produserer i samarbeid med andre. Arbeiderungdommen vil ikke ha den samme tendensen til vakling og vingling. Men partiet framholder alltid at om skoleungdommen deltar i aksjoner og anerkjenner partiets og arbeiderklassens ledende rolle, har de alle muligheter til å korrigere seg. Dette har vært partiets linje helt fra kampen mot fascismen.

ARBEIDERKLASSEN MÅ HA LEDELSEN.

Før frigjøringa i Albania var det ca. 20 000 folk som hørte til proletariatet. Proletariatet spilte den ledende rollen i kampen gjennom sitt parti. Grunnlaget for partiet var proletariatet, fattige bønder og ungdommen. Ungdommen – unge proletarer og unge fattigbønder spilte en stor rolle, en avgjørende rolle. Men ungdommen kan ikke spille den *politiske* rollen til proletariatet, men i kvantitet, i tall, i kraft av sin aktivitet. Kamerat Enver sier at vi ikke skal være tilbakeholdne med å bruke ungdommens energi. Det er avgjørende hvordan denne energien blir brukt. (Jfr. også kampen om ungdommen under nazismen i vårt eget land, jfr. kampen om ungdomsmassene i dag. SM)

UNGDOMSFORBUNDETS OPPGAVER.

Ungdomsforbundet i Albania blei danna 2 uker etter partiet. Danninga var et resultat av massebevegelsen blant ungdommen. Noen folk sa at vi ikke trengte noen ungdomsorganisasjon, fordi partiets allmenne propaganda også treffer ungdommen. Men det er nødvendig med en ungdomsorganisasjon som kjører ut partiets linje til ungdomsmassene på ungdommens nivå og i ungdommens form.

Ungdomsforbundet skal være partiets hjelper i å integrere den politiske linja med ungdommen. Ungdomsforbundet skal gi ungdommen patriotiske og kommunistiske ideer og mobilisere dem til å slutte seg til kamp mot klassefienden på sitt eget grunnlag, ut fra sine interesser.

PARTIETS LEDEDE ROLLE.

I forholdet til ungdomsforbundet er partiets ledende rolle absolutt. I dette spørsmålet kan det gjøre seg gjeldende noen gale ideer: 1) partiet skal ikke spille noen ledende rolle overfor ungdomsforbundet, 2) vi skulle ikke ha noe ungdomsforbund av redsel for at det skulle konkurrere med partiet. Begge disse ideene har vist seg gale. Partiets ledelse skal først og fremst utøves gjennom dets ideologiske og teoretiske styrke, gjennom den politiske linja. Samtidig som spesielle ledende unge kamerater jobber i ungdomsforbundet for også på denne måten å integrere partiet med ungdommen.

Kommunistenes eksempel skal være den ledende faktor i spørsmålet om partiets ledende rolle. I den første tida kjempet partiet mot to feil i dette spørsmålet: 1) kommandering av ungdomsforbundet, 2) usjølstendighet fra ungdommens side. Partiet la vekt på ungdomsforbundets *sjølstendighet når den politiske linja var klar*.

VARIERT PROPAGANDA OG AGITASJON TIL UNGDOMMEN

Det er nødvendig å legge opp ulike politikk overfor ulike grupper, grupper som har ulike problemer. Vi må gripe det spesielle ved motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen og legge opp propagandaen og agitasjonen deretter. Dette krever undersøkelser av det spesielle. Arbeiderungdommen i Albania sto i spesielle motsigelser til utbytterne. For den fattige bondeungdommen gikk den viktigste motsigelsen på spørsmålet om jorda. (Hvordan ser dette ut for oss i Norge? Det er ikke nok med generelle oppfordringer, generell propaganda. Ulike problemer hos ungdommen i forskjellige distrikter og i forskjellige industrier f. eks. krever arbeid på *spesielle* felter fra vår side.)

Albanias kommunistiske ungdomsforbund utvikla også en spesiell politikk overfor de unge jentene. De unge jentene hadde de samme sterke og svake sidene som ungdommen forøvrig, men jentene var ofte «mer revolusjonære» pga. den «dobbelte» undertrykkinga – de blei i tillegg undertrykt av mennene. Mange av de aller beste kadrene fantes blant jentene også i kampen før frigjøringa.

ML-ERNES SJØLSTENDIGHET I FRONTEN

AKU satte store krav til medlemmene. Det var ikke all ungdommen som kunne bli medlemmer der. For å løse hovedmotsigelsen mellom folket og fascistene på ungdommens nivå blei det Anti-fascistiske ungdomsforbundet oppretta som ett uttrykk for enhetsfronten mot fascismen. Ungdomsforbundet var ledende gjennom sitt eksempel, og bevarte sin organisatoriske og politiske sjølstendighet. Det var nødvendig hele tida å bevare sjølstendigheten for å bevare en riktig linje og ledelse for kampen. Frontens program var «kamp mot fascismen». Kommunistenes oppgave i fronten var: 1) propagere kommunistiske ideer, 2) propagere for partiets ledende rolle, 3) bli ledende i frontens kamp gjennom sitt eksempel. Gjennom kampen blei det Anti-fascistiske ungdomsforbundet vunnet for sosialismen og blei slutta sammen med AKU etter frigjøringa til Arbeidets Partis Ungdomsforbund.

UNGDOMSFORBUNDET BYGGES GJENNOM KAMP.

Ungdomsforbundet blei født gjennom aksjon, kampen blei en skole i ledelse, og ledelsen blei vunnet gjennom kamp. Medlemmene blei først tatt opp etter at de var prøvd gjennom kamp. Det betydde ikke at medlemmene blei praktisister, men at teorien de studerte blei bedre forstått gjennom kamp. *Aksjoner* var den viktigste måten å vinne ungdommen på; ord er bra, men aksjon er *avgjørende*. Aksjonene AKU dreiv under krigen kunne være løpeseddelutdelinger, slagordmaling, boikott av fascistfag i skolen, demonstrasjoner, deltakelse i *væpna kamp*. Hvert medlem av ungdomsforbundet hadde sin egen sympatisørgruppe som han dreiv studier med og kunne mobilisere til masseaksjoner. Disse gruppene studerte ml-klassikere, og litteratur som f. eks. Ostovskijs »Stålet blir herda».

Ungdomsforbundet var *illegalt*, men brukte også legale former, sjøl om det illegale arbeidet var det viktigste. Det legale arbeidet – noen ungmunnister var idrettsaktivister og organiserte anti-fascistiske markeringer på idrettsstevner. Videre brukte ungdommen teater-, sang- og dansegrupper som fora for diskusjoner og anti-fascistisk propaganda. *Illegalitet* og visse konspirative metoder var nødvendige bl. a. for å hindre at borgerskapet og fascistene trengte inn i rekkene.

OM Å TENKE, ARBEIDE OG LEVE SOM REVOLUSJONÆRE

1) Tenke. – Det er avgjørende for utdanninga av ungdommen at marxismen-leninismen danner grunnlaget. Revolusjon eller kontra-revolusjon er et spørsmål som blir

avgjort av folkets ideer. Vi driver samtidig en kamp mot skolestudier og mekanisk tenkning. Vi prøver å gjøre studiene av Envers taler, Partihistoria, klassikerne, levende gjennom å knytte dem til konkrete, aktuelle problemer vi står midt oppe i. Dette er nødvendig for å unngå dogmatisme. All ungdommen deltar i studiene. Vi lærer ungdommen metoden med å ta utgangspunkt i marxismen-leninismen, dvs. klassikerne, partiets linje. Målet er å løse alle problemer ut fra arbeiderklassens ideologi. Ungdommen, leda av partiet, er meget aktive til å ta opp kampen mot gamle ideer og skikker. Kampen for frigjøring av kvinnen føres som en massiv kamp, ikke bare blant ungdommen, men også blant barna, gjennom f. eks. å innarbeide gode vaner i husarbeid osv.

Religiøse skikker og overtro – sosialismen kan ikke bygges der hvor de religiøse ideene eksisterer i for stor grad. Tenk f. eks. på spørsmålet om fatalisme (skjebnetro) i motsetning til å stole på egne krefter og egen kamp. Skikkene er i meget stor grad integrert i massenes liv, f. eks. i navnebruken. For en del år siden sto det å lese i en albansk lokalavis: »Sankt Avlaszh-landsbyen er nå blitt marxist-leninistisk».

2) Arbeide. – Ungdommen deltar i konkret revolusjonært arbeid. Revolusjonen lages ved at folket deltar. Ungdomsforbundet lærer ungdommen nødvendigheten av og gir dem anledning til å delta i klassekampen på alle områder. Vi fører kamp mot alle tendenser til å sette individets interesser over kollektivets, og propagerer at individets interesser må underordnes. (Enhet og kamp i motsigelsen individ/kollektiv). Den private eiendommen er avskaffa, men ikke ideene om privat eiendom. Ungdomsforbundet stimulerer og utvikler ungdommens kamp mot slike ideer hos seg sjøl ved å lansere ulike kampanjer. Kampanjen for å jobbe 1–3 år i fjell-landsbyene, uten lønn, for å gjøre høylandet like fruktbart som lavlandet. Skoleungdommen drar 1–2–3 måneder til høylandskooperativer og betaler oppholdet sjøl. Dette har trekk av kommunistisk arbeid.

Videre de nasjonale aksjonene – f. eks. jernbanebygginga, hvor den albanske ungdommen har bygd alt som finnes av

jernbaner i landet. Her jobber tusenvis av ungdommer under slagordet: »Træler i henda er det beste middel mot revisjonisme».

Lenin sier at det er bare ved å jobbe sammen med arbeiderne og bøndene du kan bli kommunist. Vi prøver å forbinde all aktivitet med produksjon/arbeid. Avstanden mellom åndelig og fysisk arbeid minskes ved at »åndsarbeiderne» deltar regelmessig i produksjonen og får fjerna gale ideer».

Lenin sier at massenes kultur må lages av massene sjøl. Ungdommen hos oss er ikke bare tilskuere og konsumenter av kultur, men i høyeste grad også aktører og produsenter. Dette er også en måte å løse motsigelsen mellom folk som har ulikt arbeid på. På kulturens område er det meget viktig med ideologisk kamp. Historia viser at her er mulighetene store for folk som sprer gale ideer. Vi tar opp kampen mot borgerlig/revisjonistisk innflytelse/ideologi og prøver å korrigere feilaktige ideer gjennom kamp og ikke ved å moralisere. I ungdomsforbundet bruker vi ett møte til f. eks. å diskutere en vestlig pop-melodi, eller en film, eller ei bok som ungdommen er interessert i. Noen kamerater har feilaktige ideer – metoden for å fjerne disse ideene er diskusjon og overbevisning. Motsigelsen til personene som har gale ideer er oftest en motsigelse i folket, motsigelsen til ideene er antagonistisk.

Det er viktig å være på vakt mot *formalisme* i arbeidet med ungdommen. Ungdommen er aktiv og livlig. Det krever av oss at vi lager varierte møter og driver varierte former for arbeid.

3) Leve som revolusjonære. – I tillegg til de sakene som er nevnt foran må vi tenke på ungdommens helse. Massebevegelsen for deltakelse i idrett er en måte å løse dette på. Videre er den militære treninga viktig hos oss. Den styrker ungdommens helse, samtidig som ungdommen gjøres i stand til å forsvare fedrelandet og sosialismen.

Etter dette foredraget hadde vi kameratslige samtaler med kamerat Assim. Han ba oss innstendig om å overbringe de inderligste revolusjonære hilsninger fra kameratene i det albanske ungdomsforbundet til medlemmene i SUF(m-1) og den norske ungdommen.

a) Omorganisering og politisk kamp

Mobiliseringa til sommerleiren avdekket en del alvorlige feil i laget vårt. Styret hadde en stil som gikk ut på at det bare ga en masse mekaniske beskjeder til hver enkelt av oss om hvem vi skulle mobilisere. Vi hadde aldri gode studier som analyserte hovedmotsigelsen i mobiliseringsarbeidet. Det ble ikke innkalt til møter og ført politisk kamp med progressive, sympatisører og medlemmer som ikke ville på leiren. Mange medlemmer gikk trøtte av å gå fra dør til dør å mase på folk om sommerleiren, og nekta faktisk etter hvert å lystre ordre fra styret. Resultatet av mobiliseringa ble at ikke en gang alle medlemmer, og få andre ble med på leiren.

Kommunikeet fra SKs 6. plenum summerer opp brennpunktet for hovedmotsigelsen i arbeidet vårt på den tida på en utmerka måte: »Mange steder diskuteres bare praktiske saker, mens det fins lite eller slett ingen politisk diskusjon på saker som interesserer medlemmene og massene. . . . Ei borgerlig høyrelinje viser seg slike steder i redsel for kamp, politisk og organisatorisk liberalisme og vakling.»

Omorganiseringa etter sommerleiren har skjerpet denne motsigelsen veldig. Laget har delt seg i skole-, bolig- og bedriftslag. I hver av disse tre lagene har vi fått langt færre

folk enn i det tidligere laget, og framfor alt færre folk med politisk erfaring. De viktigste problemene til nå har vært:

– Lagene har bare holdt et par svært praktiske møter med mye beskjedgiving o.l. Vi har ikke fått grep om politiske studier på møtene.

– Forholdet mellom storlagsstyret og lagsstyrene har vært omtrent som så: Storlagsstyret har foruten å diskutere litt politikk, konkret planlagt arbeidet til hver av lagene. Folk i storlagsstyret har så gått ut og fortalt lagslederne hva de skal gjøre til enhver tid. («Selg KK i morgen, prop.lags-møte om to dager, etc.») Således har lagsstyrene og lagene ikke »trengt» å studere og planlegge arbeidet. De har bare vært ansvarlige for å sette planer ut i livet, og blitt »leie-soldater» for storlagsstyret.

– Lags-lederne har på sin side manglet sjølstendighet. Fra det gamle storlaget var de vant med at formannen kjørte ut den politikken som var nødvendig, og nå har de ikke gjort noe forsøk på å ta et sjølstendig grep om studier i laget sjøl.

– Lagene har ikke en gang greid å sette ut i livet de konkrete planene fra storlagsstyret. Som resultat av mangel på politisk mobilisering har mange bra medlemmer og lags-ledere vist tendenser til å gå trøtte. Storlagsstyremedlemmer har løpt mye rundt og mast på medlemmene f. eks. i skolegården, mens disse har tatt masinga svært rolig.

– Lagene har ikke gitt ut lags-aviser. Dette er også et resultat av at vi ikke har hatt politiske studier i lagene: Vi har rett og slett ikke hatt noen linje eller lokal propaganda å bringe ut i lags-avisene. Denne lokale propagandaen har ikke storlagsstyret kunnet utforme for oss, og vi har derfor stått uten aviser og også uten grep om lokale interesse-kamper.

– Vi har også sett at feilaktige ideer har oppstått i lagene fordi vi ikke har drevet ideologisk fostring: Bolig-laget kom f. eks. fram til at det *ikke* trengte noe propaganda-lag fordi det ikke hadde så mange sympatisører som kunne være med! Andre lag som la opp til stiftelsesmøter for propaganda-lag, lot være å starte lagene fordi det var for få ikke-medlemmer (bare 4–5 stk.) på møtene. Slike feil ville vi lett kunne ha tilbakevist fra begynnelsen hvis vi hadde studert feilene til folk i MLFs AU når det gjelder partibygging, grundig i lagene.

Vi ser at spørsmålet om den politiske kampen og den politiske mobiliseringa går som en rød tråd gjennom alle disse problemene. For en stund siden analyserte storlagsstyret dette, og forsto hvordan det hadde *monopolisert* studiene og politikken fullstendig. På neste storlagsmøte tok de da et tiltak på at en ny kamerat utafør styret skulle holde innledning. Den kameraten summerte opp tiltaket slik: »Det er svært mekanisk fordi styret monopoliserte debatten etter min innledning like mye som tidligere». Dette var helt riktig. Vi trenger mye mer dyptgående politisk mobilisering enn omfordeling av innledningene for å løse problemene.

Vi må gå ut fra ei analyse av feilene våre. Kjerna er at vi i praksis har forkastet å bruke marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som rettesnor for *alt* arbeid. Vi har egentlig vært svært hovmodige og trudd mer på våre egne løse ideer enn på teorien.

Dette har også gitt seg utslag i studiene våre av sentrale dokumenter i forbundet. Dokumentene har bare vært delt ut tilfeldig til medlemmene som ofte har latt dem ligge på hylla. Verken storlagsstyret eller lagene har brukt dem til å analysere arbeidet sitt. Kjerna i dette er grov mistillit til sentrale organer. Vi ser nå klart hva denne mistilliten har betydd: Hvis vi hadde studert kommunikeet fra SKs 6. plenum skikkelig før ferien, ville vi sikkert ha kunnet unngå mange av feila vi har i dag.

Studier på sentrale dokumenter skal derfor lede an i korrigeringa av hele storlaget nå. Alle medlemmene skal samvittighetsfullt studere SKs 6. og SKs 7. plenum, Bolsjevik og Fellesbulletinene. Gjennom dette skal lagene sjøl ta et helt konkret grep om hovedmotsigelsen i arbeidet vårt; begynne å bruke teorien og føre politiske kamper. Vi skal gjennom politisk kritikk og kadervurderinger kritisere hvert enkelt medlem for slapphet i studiene og i praksis. Spesielt skal vi kritisere *lags-lederne* for å utvikle

sjølstendigheten deres.

Storlagsstyret skal nå slutte å kjøre ut praktisistisk masing om alt som skal gjøres. I stedet skal det kjøres ut politiske studieopplegg til lagene. Det skal sette alt inn på å utvikle lags-ledernes og lagenes sjølstendighet, og ikke ha det minste med organisering av KK-salg i lagene å gjøre.

I propogandalagene må det samme gjelde. Her skal vi ikke lenger arrangere bare formelle gjennomganger av KK og RG under ledelse av et par erfarne kamerater. Vi skal trekke uorganiserte aktivt inn i ledelsen av propogandalagene. Vi skal foreslå sitatstudier på møtene der vi tar opp problemer i salget, lags-avisa, interessekampen på skolen o. l. Vi skal ta politisk kamp med sympatisører og medlemmer som jobber dårlig.

Som viktigste målestokk på om kampanjen vår for politisk mobilisering slår igjennom vil vi bruke *lags-avisene*. Gjennom lags-avisene vil vi nemlig helt klart få se hvordan lagene blir i stand til å utforme en sjølstendig lokal politikk. Gode lagsaviser kan vi bare få gjennom gode studier i lagene.

GJØR IKKE OMORGANISERINGA TIL ET TEKNISK SPØRSMÅL!

OMORGANISERINGA KREVER POLITISK KAMP!

Enhet i Nord-Norge.

b) Kamp mot fiendtlige elementer

»Det er nødvendig å føre den indre partistrid på en riktig måte. En grunnleggende garanti for at partiet skal kunne styrke sin enhet på grunnlag av prinsippene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og lede proletariatet og de revolusjonære massene fram til seier over fienden er at man trekker en riktig skillelinje mellom de to forskjellige typene motsigelser – motsigelsene mellom oss og fienden og motsigelser i folket.» (Sitert fra »Til KKP's 50-årsjubileum»)

I laget vårt har det lenge vært enkelte tendenser til vakling og høyreopportunisme. Enkelte folk har i vanskelige situasjoner vist seg å være redde for kamp og har bl. a. unnlatt å føre ut ei konsekvent ml-linje. Styret i laget oppsummerte situasjonen og satte i gang kamp mot disse tendensene. Kampen konsentrerte seg i første omgang om høyreopportunistiske avvik fra valgboikottlinja og EEC-arbeidet. Men gjennom dette viste det seg snart at det *ikke* bare var en del ulike høyreopportunistiske *tendenser*, men at det fantes *et senter* for disse ideene. En liten håndfull folk sto særlig hardt og systematisk på høyre-ideene. De var uenige i styrets analyse, og mente at kampen burde rettes mot »en serie venstreavvik» i lagets arbeid.

Motsigelsen blei raskt skjerna i en grunnenhet. I denne trådte et medlem fram som spydodden for høyretendensene. Han systematiserte all kritikk og tvil som var kommet fram mot ML-bevegelsen og vår politikk, både i og utenfor laget. På organisert vis førte han så fram denne linja si i kampen mot ledelsens riktige linje. I alle viktige politiske spørsmål førte han hardnakket fram SFs linje i kamp mot ml-linja. Han gikk inn for å støtte reformistene ved valget og han hevda at ml-erne »splitta EEC-arbeidet». Denne linja hans hadde sjølsagt ingen framgang i laget, og han gjorde desperate krumspring for å bekjempe vår linje. Han gjorde alvorlige brudd på den demokratiske sentralismen ved å kjøre mot AKMEDs og vår linje på et åpent møte i fronten, han prøvde å konsolidere sympatisører på si linje. Han slåss systematisk for å undergrave sentralismen ved å utnytte enhver anledning til å hetse mot ledelsen. Han spredde ideer om at ledelsen på alle plan var ute av stand til å finne fram til ei riktig linje og hevda vilt at ledelsen »fraksjonerte mot medlemmene» og »saboterte den politiske kampen». Denne linja, som han tildels førte ut både i og utafør laget, var ledsaget av en hårreisende ukameratslig stil overfor andre medlemmer. Da disse tinga kom for dagen, gjorde han ikke sjølkritikk, men trua med å fortsette sin framferd. Ikke følte han seg underlagt den demokratiske sentralismen, og han ville mer hårdnakket føre ut linja si

utafor laget, sa han.

Da greip styret inn og innkalte hele laget til medlemsmøte. Der la styret fram si vurdering av hans framferd, og pekte samtidig på i hvilken situasjon han opptrådte slik. Laget var oppe i harde kamper mot SF, som angrep valgboikottlinja og EEC-linja vår. Samtidig var vi oppe i en situasjon med viktige motsigelser innad i ml-bevegelsen, vi førte kamp mot MLFs AU feilaktige linje.

Denne fyren påsto at han ville slåss mot »venstre»-opportunisten, men det han gjorde var å føre fram SFs linje. På dette viset ga han ammunisjon til de virkelige »venstre»-avvikerne — MLFs AU. Styret konkluderte med at fyren var et fremmedelement i bevegelsen, et fiendtlig element og foreslo eksklusjon. Han fikk anledning til å forsvare seg på møtet, men oppnådde bare å avsløre seg ytterligere som en intrigemaker. Gjennom møtet ble det slått fast at han ikke ønsket enhet, at han ikke hadde tillit til organisasjonen, til linja, til ledelsen eller til medlemmene i ml-bevegelsen.

Etter både plenums- og gruppediskusjoner viste ei prøveavstemning at bare et lite mindretall ikke var konsolidert på at fyren burde ekskluderes øyeblikkelig. Derimot var det enstemmighet om å suspendere han, og medlemsmøtet besluttet å gjøre dette mens diskusjonen skulle fortsette.

Mindretallet som hadde vakla i diskusjonen skjønte gjennom grundige diskusjoner at de hadde ført en forsoningsvennlig politikk overfor fiendtlige linjer og elementer, at de hadde satt hensynet til en person over hensynet til klassekampen og partibygginga og ble konsolidert på nødvendigheten av rask eksklusjon. Noen få tvilte fortsatt, og mente at »vi har de samme høyrefeil som han» osv. For grundig å korrigere disse ideene ble derfor diskusjonene nå ført videre i et internt diskusjonsblad for laget. I dette bladet blir også kampen mellom den riktige og feilaktige linja i valgboikotten, EEC-spørsmålet, Kinas utenrikspolitikk osv. utvikla videre.

På dette viset har laget fått forståelsen av at ulike motsigelser må løses ved ulike metoder, av at den demokratiske diskusjonen er til for å styrke enheten og ikke omvendt. Og at fiendtlige elementer som vil utnytte demokratiet til å sabotere partibygginga og EEC-kampen, må vi resolutt kvitte oss med.

Gjennom denne kampen er så godt som hele laget mobilisert til ikke bare å bekjempe en feilaktig linje, men også til aktivt å føre ut ei riktig marxist-leninistisk linje. Et par tre stykker falt i løpet av kampen, resetn av laget begynte å ta et fast grep om lokalaviser og propagandalag og har i tillegg gjennomført spesielle »røde dager» der vi har satt alle krefter inn på å virkelig prege området vårt med ml-propaganda. Med dette som grunnlag har vi knyttet til oss mange nye folk.

Ved å avvise den feilaktige politiske linja har vi utvikla ei riktig linje. Ei riktig linje vokser bare fram i kamp mot en feilaktig linje. Kampen har derfor også satt oss i stand til å ta nye dristige skritt framover i massearbeidet.

»KKPs 50-årige historie viser at hvorvidt et politisk parti vil seire eller lide nederlag, det beror på om den linje det følger er riktig eller ikke . . . En riktig linje faller imidlertid ikke ned fra himmelen eller utformes og utvikles spontant og fredelig, den blir til i motsetning til feilaktige linjer og i kamp med dem».

(Sitert fra »Til KKPs 50-årsjubileum»)

c) Vis vågemot i utviklinga av propagandalag

På plassen vår som andre stade hadde vi før omorganiseringa ikkje noko forum der vi kunne diskutere den revolusjonære politikken med uorganiserte sympatisører.

Propagandalaget har hjulpet på dette. Vi har no 2 prop.-lag-grupper. Kva for resultat har dette ført til for oss, kva har me bruka desse møti til?

Vi meiner no å kunne peike på viktige framskritt:

a. Rekrutteringa. Etter første møtet kom ei jente som vi ikkje tidlegare har hatt så mykje kontakt med, og ivra for at ho villa starta på grunnsirkel.

b. Lokalavisa. Det første nummeret vart grundig diskutert i den eine gruppa, ein diskusjon som vart særleg god fordi vi knytta kritikken til sitatstudier på faren for høyreopportunistiske feil.

Deretter brukte den andre gruppa framlegget til ny avis som utgangspunkt for diskusjonen om den revolusjonære linja i EEC-motstanden. Her kom det etter levande studier fram til at hovudsida var bra, men at det var for mange påstander i ei avis som skulle være agitatorisk. Enkelte avsnitt var for sjablongmessige.

Gjennom diskusjon kom vi fram til betre formulering. Vi meiner sjølve at vi gjennom ein slik arbeidsstil har gjort stor framgang frå første til andre nummeret.

Gruppene har kvar sitt arbeidsutvalg med ein organisert og ein uorganisert som legg opp møtene.

På første møtet presenterte vi oss for kvarandre m. h. t. klassebakgrunn, kva vi driver med, og korleis vi var blitt interessert i politisk verksemd. Videre kom vi fram til at sjølv om medlemmene av laget plikter seg til aktivt arbeid, so er det viktig at vi inviterer med oss folk som huger på å diskutere det vi skal ta opp uten at de er plikte til praksis.

Til no har begge gruppene hatt 2 møte og hatt som hovudpunkt valgboikotten og den revolusjonære linja i EEC-motstanden. Desse diskusjonane har ført til at ml-erane har fått betre innsikt i vår eigen politikk, og i kva motforestillinger vi møte i diskusjoner med uorganiserte. Uorganiserte vener har blitt konsolidert på vår linje, slik at dei aktivt kunne vere med i propagandering og mobilisering.

Vi merke at særleg i desse gruppene er det viktig å konsentrere diskusjonen om få emner og gå djupt i desse.

Neste skritt når det gjelder prop.lags arbeid hos oss er å trekke med meir fjerne folk til laget og lage fleir grupper.

Prinsippet for oppbygginga av laget bør vere vågemot. Alle som er interessert i og sympatiserer med ml-rørsla, uansett politisk nivå, bør trekkes med.

Erfaringer fra boliglag i Oslo.

OPPSUMMERING AV KRITIKKEN PÅ ARBEIDSPROGRAMMET

DISKUSJON OM ARBEIDSPROGRAMMET

I BV-7 ble det fra ei arbeidsgruppe under AU framlagt et forslag til arbeidsprogram. Dette har blitt diskutert i laga.

SK har diskutert dette forslaget på sitt 8. plenum. Vi vil her oppsummere endel av denne diskusjonen. Resultatet av den blir at det med det første foreligger et nytt utkast til arbeidsprogram, som laga skal fortsette diskusjonen på grunnlag av. Derfor må ikke kameratene oppfatte denne oppsummeringa som noen endelig konklusjon på diskusjonen om arbeidsprogrammet, men snarere som et utgangspunkt for en ny runde med diskusjoner av dette overmåte viktige dokumentet.

Diskusjonen i SK tok utgangspunkt i studier av sitatene i V-7 (Levende studium og anvendelse). Disse studiene utdypet vår forståelse for hva det vil si å bygge ut forbundet som et kommunistisk ungdomsforbund, hvilken betydning dette har for partibygginga og for revolusjonen. Å vinne ungdommen for kommunismen er avgjørende for sosialismens seier. Ungdommen besitter egenskaper av vital betydning for den revolusjonære kampen: den griper lett de kommunistiske ideene, er aktiv, lett å mobilisere, har stor kampkraft osv. Samtidig har deler av ungdomsmassene tendenser til vakling. Her kan det pekes på at revolusjonistisk ideologi lett slår røtter hos ungdommen, om vi ikke er påpasselige med stadig å *kjempe* for å sikre ungdommens støtte for kommunismen. Det er også en alvorlig lærdom at nazistene gjennom demagogi og ved å gi ungdommen et sosialt tilbud, vant grupper av arbeidsløs ungdom f. eks. i mellomkrigstida.

Videre er det overmåte viktig at vi i vårt arbeid blant ungdommen nytter metoder som »er tilpasset ungdommens *særegne* egenskaper» (Mao). Vi må ha klart for oss at vi ikke *nøye* oss med å gå i spissen for ungdomsmassenes interessekamp. Dette alene bringer ikke ungdommen på den rette sida av barrikadene. Vi skal *kjempe* for at ungdommen stiller seg under en *kommunistisk* ledelse.

Og vi må være dristige i våre målsettinger for å vinne ungdomsmassene. Å slå seg til ro med å organisere noen titall folk i f. eks. en drabantby med flere tusen folk duger ikke. Vi må, og så raskt som mulig, organisere *store* grupper av de ungdomsmassene vi arbeider blant. Uten at vi rekrutterer i stort antall, og uten klare linjer for de ulike kampområdene for ungdomsmassene, er ikke dette mulig.

Videre må vi være klar over at *aksjonsformen* er den beste metoden å nå ungdommen med. Vi må legge mye større vekt på åpne møter, sterkere markering, hardere og friskere stil. Hvorfor skal f. eks. et møtelokale være nakent og trist, når vi kan pynte det med røde flagg og bilder av klassikerne?

For å utvikle linjer for de områder der vi ikke har noen dugelig politikk ennå (landsungdommen, yrkesskoleelevene, lærlinger osv.) og for å bedre politikken på de områdene vi allerede har oppnådd en god del, er det nødvendig å få et grep om ungdommens *situasjon*. Dette gjelder både som helhet, og for ulike grupper.

Hva er så situasjonen for ungdomsmassene? Ungdommen står overfor monopolkapitalens utbytting og undertrykking i en rekke forhold og sammenhenger. Om vi tar f. eks. gruppa av ung, ufaglært arbeidskraft, vet vi at disse betales ekstra dårlig, settes på de farligste jobbene osv. Vi vet at de store gruppene av lærlinger, og folk under opplæring utfører full arbeidsinnsats, samtidig som de har lønnsforhold som gjør at de så vidt greier å eksistere. Når såne saker som arbeidsløshet truer, er ungdommen de som rammes først og hardest. Allerede nå er det en betydelig »skjult» arbeidsløshet blant ungdommen.

Ungdommen, særlig unge familier, er den største gruppa på boligmarkedet og rammes således ekstra hardt av den vanvittige boligdyrtida vi i dag er vitne til. Elevenes og studentenes hverdag er preget av dårlige økonomiske kår, beinhard rasjonalisering, karakterjag osv. De innpodes daglig det reaksjonære innholdet i lærebøker, og doseres borger-skapets samarbeidsideologi.

50 % av ungdomskullene tvinges inn i en lang periode med militaristisk undertrykking og vanskelige økonomiske kår i det borgerlige militærapparatet.

Når ungdommen søker å tilfredsstille sitt behov for rekreasjon og hvile, konfronteres den med monopolkapitalens søppel og pop-kultur, manglende fritidstilbud og idrettsbevilgninger osv. osv.

Den situasjonen monopolkapitalen setter det arbeidende folkets ungdom i, fører til at store grupper resignerer. Stoffmisbruk, sniffing og pillemisbruk griper om seg. Stadig flere unge skyves i hendene på narkotikahaier og pushere. Mange reagerer med sløvheter og resignasjon.

Dette er noen få aspekter ved ungdommens situasjon. Det er viktig at vi legger vekt på grundig dokumentasjon og analyse av dette spørsmålet.

Om en ut fra dette vurderer arbeidsprogramforslaget, viser det seg en rekke viktige mangler. Om vi tar for oss innledninga, holder ikke denne mål. Ei innledning må beskrive *situasjonen* skarpt. Den må knytte an til revolusjonære perspektiver og den må gi ideen om at det nytter å slåss. Formen, og det gjelder hele programmet, må i langt større grad være ungdommens. Stilen må være levende og agitatorisk. »Vi . . . må utvikle breie og slagkraftige aksjoner». Denne stilen duger ikke. Ungdommen må kjenne seg igjen. Vi må forklare hva aksjon og massekamp er, bl. a. ved å illustrere med konkrete eksempler.

Når det gjelder hvert enkelt punkt, går det for langt å ta opp alt. Her bare noen eksempler.

La oss først ta avsnittet om »Kampen mot imperialismen». Dette inneholder mye bra saker. Men det er for abstrakt. Det er ikke tilstrekkelig å si »bekjemp imperialismen». Vi må gjennom enkelte eksempler konkret vise hva imperialismen betyr *for oss*. NATO betyr f. eks. for universitetene spesielle imperialistiske forskningsprogrammer. En viktig sak for skoleelevene er lærebøkene skjønning av USA-imperialismen osv. Det er også nødvendig å konkretisere assen vi kan *aksjonere* mot imperialismen, gjennom å trekke

fram et levende eksempel på anti-imperialistisk massekamp, som f. eks. aksjonene mot »Green Berets» i Trondheim. Avsnittet må også framheve det faktum at i andre land slåss ungdommen i *væpna folkekrig* mot imperialismen og på det viset motivere for militante solidaritetsaksjoner osv.

Videre må *dyrtida*, hvem den rammer og åssen den ytrer seg, konkretiseres. Når vi lager et program som skal mobilisere til kamp, er det viktig at hva og hvem vi skal rette slaget mot, stilles skarpt.

Når det gjelder avsnittet om »Kampen på skolene» inneholder også dette mye bra saker. Men også dette må gjennomarbeides og gjøres mer levende. Det er f. eks. ikke tilstrekkelig å peke på den »reaksjonære indoktrinering» eller »de reaksjonære reglementene», uten å konkretisere dette med enkelte eksempler. Dessuten bør agitasjonsverdien styrkes gjennom et innledende avsnitt om skolen under sosialismen.

I slutten av avsnittet heter det at »vi kan hindre forverring ved å gå til kamp mot . . . osv.» Å gi ungdomsmassene den meget viktige ideen om at »det nytter å slåss», er gitt en altfor lite mobiliserende effekt slik det står her. En må vise at det nytter å slåss gjennom f. eks. å henvise til kamp som har gitt resultater, f. eks. streikeaksjonene mot normerte prøver.

Avsnittet om »Kampen mot stoffbruk», er et eksempel på hvordan arbeidsprogrammet *ikke* skal være. For det første er dette avsnittet uten linjer for hvordan de folka det gjelder, *sjøl* skal komme seg ut av uføret. I stedet for å oppfordre folka til sjøl å ta opp kampen mot storprofitorer og pushere, snakkes det om at »politiarbeidet må konsentres om storprofittorene». Dette er i bunn og grunn en reformistisk feil. Videre er avsnittet prega av en svært viktig feil. Det er ikke reist parole om kamp mot *all stoffbruk!* – noe som faktisk må være den sentrale parolen for oss kommunister.

Vi har her oppsummert en del av SKs diskusjon om arbeidsprogramforslaget. Oppsummeringsvis kan vi si om et arbeidsprogram for forbundet at det:

- må være levende og agitatorisk i formen, og konkret anwise nødvendigheten av kamp.
- må ta utgangspunkt i en skarp stilt sammenfatning av ungdomsmassenes situasjon.
- må peke på de viktigste metoder og aksjonsformer, og således være en rettleiding til handling for våre grunnenheter.
- må rette seg mot økonomisme og trekke inn de revolusjonære perspektivene.

Kommuniket fra SK's 8. plenum

SK holdt i begynnelsen av oktober sitt 8. plenum. Sentralkomiteen tok gjennom diskusjonene nye skritt fram mot å bli en virkelig kommunistisk ledelse for ungdomsmassene.

LANDSMØTEFORBEREDELSE I KAMPENS TEGN

Forberedelsene til forbundets 2. kongress foregår i tider med skjerp klassekamp, hvor også ungdom retter nye slag mot klassefienden.

Resultatet av kommunevalget var et uttrykk for tendensen til politisk krise som vi ikke skal undervurdere. Tendensene til krise så vi ved sterke forskyvninger mellom partiene, og ved 10% lavere valgdeltakelse enn sist. SK undervurderte mulighetene ved valget. Dette førte til for dårlige forberedelser og for dårlig utnyttelse av den politiske interessen rundt valget.

FORBERED POLITISKE STREIKER MOT EEC

Kampen mot EEC må styrkes til et foreløpig klimaks til den tida forhandlingsresultatet foreligger. Statsbudsjettet viser klart at monopolkapitalen og dens lakeier planlegger ei skjerp av dyrtida ved økte utgifter, oppheving av prisstoppen. Skjerp av krisa krever økt kampberedskap. Arbeiderkomiteene må utbygges kraftig, spesielt må vi nå rette et slag mot all baktunghet og danne Arbeiderkomiteer på skolene. Det aktive arbeidet i FB må styrkes slik at kampberedskapen økes!

Austadstreika, teatertechnikernes streik, sympati og støtteaksjoner viser til fulle at arbeiderklassens kampvilje vokser på ny. Klassefiendens angrep mot de streikende arbeiderne har vært harde, LO-pampene forsøker å isolere kommunistene fra folket ved å suspendere kommunister fra ei fagforening i Oslo. Ungdommens kampvilje har økt, aldri før har kampene brutt ut så kort tid etter skolens start. 5 reformgymnas har streika mot økte bokutgifter, 2 skoler har streika for økte bevilgninger til nynorske lærebøker. Støtten og solidariteten fra elever over hele landet har vært stor. Kantineaksjonen på Universitetet i Bergen og husleiestreik på Nesna er ytterligere eksempler. Kampen mot fascistfilmen *Green Berets* i Trondheim var et gjennombrudd i støtten til det indokinesiske folket.

Frikonserten på Ekeberg i Oslo som ble arrangert av Rød Front i Studentersamfundet og Arbeidskollektivet i Hjelms gate er et eksempel på en ny måte vi kan mobilisere ungdommen på.

HILS LANDSMØTET MED NYE SEIRE I MASSEKAMPEN OG REKRUTTERINGA

Ungdommens kamp krever et virkelig kommunistisk ungdomsforbund. SKs beretning til 2. kongress, arbeidsprogrammet og andre dokumenter i dette nr. av BV er grunnleggende for å utvikle ungdomsforbundet. Alle medlemmer må diskutere hvordan den nye sentralkomiteen skal se ut for på den måten å sikre at vi får en sterk kommunistisk ledelse.

BYGG KJEMPENDE GRUNNORGANISASJONER

Boliglag, skolelag og storlag er danna – den organisatoriske sida av omorganiseringa er stort sett gjennomført. Det som nå står på dagsorden er å nedkjempe tendensene til høyreopportunisme og redsel for kamp. Dette kommer nå til uttrykk ved redsel for å stå fram som kommunister i kampen og ved mangelen på lagsaviser på skoler, i boligstrøk og på bedrifter. Videre ser vi det ved få Arbeiderkomiteer på skolene. SK slår fast at lagsaviser er det som nå må til for å utvikle kommunistiske, kjempende enheter som forbinder sin aktivitet med massenes konkrete kamp gjennom analyse av forholda. Bare på denne måten – gjennom åpent å stå fram og gjennom kamp kan vi fostre stadig flere nye ungtkommunister. Studentlaget i Oslos kamp mot høyreorienterte fiendtlige elementer er et godt eksempel på ideologisk kamp innad. SK støtter suspensjonen av spydodden i klassefiendens angrep på enheten i laget og forbundets politiske linje.

SLUTT OPP OM SK's RIKTIGE LINJE FOR PARTI-BYGGING OG EEC-KAMPEN

Det er nå helt tydelig to linjer på disse spørsmåla i ml-bevegelsen i Norge. SK mener at motsigelsen er blitt helt klar bl. a. gjennom diskusjonene på sommerleirene, diskusjonene i EKE-bulletinen og de store diskusjonsmøtene hvor medlemmer og sympatisører har deltatt. Vi vil presisere at SK står enhetlig på den linja SKAUene i MLG og SUF(m-l) har streket opp i EKE-bulletinene, og mener at situasjonen er så alvorlig at det nå er en plikt for alle medlemmene snarest å ta stilling til den riktige linja. La oppslutninga om den riktige linja komme til uttrykk gjennom innlegg i EKE.

AVVIS OPPORTUNISMEN – FØR UT DEN RIKTIGE LINJA I PRAKSIS

Kamerater! Klassekampen krever av oss at vi også setter den riktige linja ut i praksis. Det avgjørende skillet mellom de to linjene i partibygginga og EEC-kampen kommer først og fremst til uttrykk gjennom vår ledelse av massene i kampen mot klassefienden.

- Reis kampkraftige Arbeiderkomiteer på skoler og arbeidsplasser.
- La oss forene oss med medlemmer i FB gjennom felles kamp.
- Nedkjemp monopolkapitalens forsøk på EEC-medlemskap.
- Bruk propagandakampanjen til å styrke kamplinja.
- Ta ledelsen i ungdommens kamp – sitt ikke på kammerset og vent på ei riktig linje.
- Styrk kampen gjennom levende lagsaviser – ta et fast grep om fostringa av nye ungtkommunister.
- Støtt opp om SK og dens riktige linje – ta stilling i kampen mot den feilaktige.

INNHOLDSFORTEGNELSE :

Leder + arbeids- og studieplan	s. 1
Lokalavisa er enhetens viktigste våpen	s. 2
Forslag til lagsavisene	s. 3
Om valg av ny sentralkomite	s. 3
Levende studium og anvendelse	s. 4
Rapport fra kampen	s. 6
a) Omorganisering og politisk kamp	
b) Kamp mot fiendtlige elementer	
c) Vis vågemot i utviklinga av propogandalag	
Oppsummering av kritikken på arbeidsprogrammet	s. 9
Kommunikeet fra SKs 8. plenum	s. 11